

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
odbor výstřižků
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 78

VÝSTRIŽEK Z CASOPISU

Ostravský večerník

10 VI 1980

Loutková scéna Státního divadla Ostrava připravila k poslední premiéře sezóny 1979/80 pohádkovou komedii Jiřího Středy „Tři kocouři v botě“. Hlavními aktéry této rozmarné hry jsou tři populární kocouři. Sarmantní Kocour v botách, ladovsky prostý a bodrý kocour Mikeš a konečně filmově groteskní kocour Felix. Předvedou příběh o svém dobrodružném putování známými pohádkami.

K pohostinské režii byl pozván sám autor „Tři kocouři“, Jiří Štředa. Před premiérou jsme mu položili několik otázek.

Vaše profesionální umělecká dráha začala počátkem srpna 1956, kdy jste do tohoto divadla — někdejšího Krajského divadla loutek — nastoupil jako jeden z prvních absolventů loutkářské katedry divadelní fakulty AMU. Od té doby uplynula řada let. Můžete v krátkosti vzpomenout, co vše následovalo po vašich ostravských začátcích?

„Pracoval jsem v řadě loutkových divadel. Nejprve jako loutkoherec, později jako dramaturg a režisér. V roce 1964 jsem založil černodivadelní soubor v pražském revuálním divadle ALHAMBRA. S tímto jsem vystupoval devět let na kdysi tak populární scéně zábavného umění. A tak jsem navrátilo zakotvil v Praze, i když jsem mimo to s touto skupinou procestoval část světa. „Černý tyjatr PRAHA“ — tak se jmenuje soubor našeho černého divadla — vedu nadále, ale svoji současnou uměleckou cestu jsem spojil i s Divadlem Spejbla a Hurvínka kde pracuji jako dramaturg a režisér.“

Ostravské děti vás znají především jako autora. V posledním desetiletí byla v tomto divadle uvedena celá řada vašich her.

Kupříkladu Pták Ohnivák a liška Ryška, Příběh noci vánoční, Tak povídej, a zejména Pohádky pana Pohádky. Co byste — jako autor, ale také co by režisér — řekl k prvnímu uvedení vaší poslední novinky „Tři kocouři v botě“?

„I jako autor jsem se prvně prezentoval na scéně ostravského profesionálního loutkového divadla. Bylo to v roce 1956, kdy jsem zdramatizoval veselé vyprávění Josefa

tlumočit dialog, zaujmout diváka, strhnout ho do děje, bavit, poučit, rozesmát, rozplakat. Tři kocouři, to jsou tři postavičky, které udělají pro legraci vše, čeho jsou schopni. Pobavit diváka, to přece není v tom našem uspěchaném a ustaraném světě málo. A o to nám všem v této premiéře jde.“

Co připravujete — jako autor i režisér do budoucna?

„Hned po ostravské premiéře se musím věnovat hře pro Divadlo Spejbla a Hurvínka. Připravujeme se zasloužilým umělcem Milošem Kirschnerem komedii „V Praze je bláze“. Touto hrou chceme připomenout všem, kdož mají rádi postavičky Spejbla a Hurvínka, že se tato nerozlučná dvojice věnuje už padesát let profesionálnímu herectví, když před tím vystupovali jako ochotníci.“

A ještě k Ostravě. Jaké máte dojmy z Ostravy, vašich uměleckých začátků a Ostravy dnešní?

„Většina starého bylo nahrazeno novým. To platí o Ostravě městě i o ostravském loutkovém divadle. Prostory divadla jsou vzdušné, bývalé provizorní jevištní vybavení je nahrazeno moderními profesionálními technickými prostředky, po někdejších sítiněných šatničkách nezbyla ani památka. Ale zejména všechny divácké prostory poskytuje dětským divákům pocit, že návštěva divadla je pro ně svátkem. I když — zlepšovat by jistě ještě šlo leccos.“

Děkují za rozhovor a těším se, že se při svém dalším putování opět někdy zastavíte v Ostravě. (ts)

Z Ostravy do světa a na chvíli zpátky

Čapka pod názvem „Povídejme si děti“. Pro hru jsem navrhl scénu a loutky a také jsem hrál hlavní postavu. Zprvu jsem všechno psal vlastně pro sebe. Tak také vznikly „Pohádky pana Pohádky“, hra, která si získala velikou popularitu u nás i v zemích, kde se loutkové divadlo těší zájmu obecnostva. Hraje se na Kubě, v Holandsku, v SSSR. V Iránu a dalších deseti zemích. „Tři kocouři v botě“ bych asi také psal pro sebe, kdybych ještě dokázal mistrovsky ovládat loutku. Věnoval jsem ji kolegům, kteří loutce věří, kteří se dovedou radovat z její mimořádné schopnosti pobavit dětské diváky. V posledních letech byla potlačována hrou jakýchsi symbolů, totemů, neosobních předmětů. A loutka má přece svým jedním, svým charakteristickým pohybem, schopnos-